

L L E T R E S

Revista Literària Catalana

No. 4 — Octubre 1944. Mèxic, D. F. Redacció: Av. Nuevo León, 125-305.

L'ESTANY DE LES LLAGRIMES

(Llegenda tarasca)

XANOTI, el qui abranda, de sobte desfermà la seva ira. Estengué la mà tan vigorosa i preme les muntanyes enormes que ombrejaven aquelles verdes planures. La serra immensa fremí sota la crispació forçada de la mà divinal, i arreu sorgiren grans fogates. Del fons remot de la terra s'alçà un bramul paorós que va rebotre de muntanya a muntanya i ressonà en tots els pits de la gent. La serra s'esquerdà per mil llocs; els cims es badaren i projectaren altíssimes columnes de foc;

els arbres s'abusaren al temps d'espolsar llurs cabelleres; les aus i les salvatgines bleïren entre crits llastimosos i crepitacions de la carn; la lava esmunyedissa rodolà cingles avall, destruí tot el que s'oposava al seu pas i deixà negres i estèrils aquells indrets adés tan fèrtils; les estances dels homes, segades per la lava i arrosades per la pluja ignia, cruïxiren i s'esmicolaren fetes cendres. La vida va recloure's dins una esfera vermella i roent. La mort s'emportà homes i bèsties, enmig de clams